

Христос наша сила

Часопис
християнської
думки

Рік 1

Христове Різдво, 1948

Ч. 1

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Свята Церква визиває інші всіх вірних, щоб поспішили з поклоном до народженого Спасителя світу. Як колись перші прийшли до Вифлеємської стаєнки вбогі пастирі і принесли дар, на який іх було стати — найкращу овечку, а згодом три царі з далекого Сходу принесли царські дари, так сьогодні Ви, Хвальна Редакція, як відновник католицької преси, приносите народженному Спасителеві дуже милий дар, одей місячник, під такою вихованою і дорогою в наших споминах назовою: „Христос наша сила“.

Саме вчас випускаєте в світ одей християнський, католицький місячник, як передвісник поширення християнської, католицької преси. Преси, з якої читач черпає своє образування, преси, що помагає Церкві перевиховати одиції, родини та й цілу суспільність, згідно з правдами св. Христової Євангелії.

Католицька преса є природним виявом католицького життя. Христос сказав: „З обильности серця говорять уста“. Нарід, у якому живе правдиво католицький дух, бажає, щоб про католицьке життя хтось писав, щоб про нього було що читати. Він бажає дати вияв на письмі своєму католицькому думанню і стремлінню. Ревне християнське, католицьке життя і ревність для католицької преси їдуть рука в руку і себе взаємно підтримують. Для образованого католика зрозуміння для католицької преси є знаком і тепломіром його християнства. Тому з радістю вітаю віднову місячника „Христос наша сила“ та бажаю Хвальній Редакції та Всім Читачам часопису щедрих Божих благодатей. Хай Божественний Спаситель прийме Ваш сердечний дар і благословить Вас у благородному почині віднови католицької преси та нагородить Вас повнотою своїх щедрот в цьому житті й у вічності.

о. НІКОЛАЙ ВОЯКОВСЬКИЙ
Апостольський Візитатор

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ

Хай сяють зорі й свічі,
Хай спів — по гніву герцях!—
Вступає Бог предвічний
В холодні ясла серця...

Все пройшло, все, мов сниться,
Ятреє згадок—присок...
— О, радуйся, землице,
Між Доном і між Тисою!

О, радуйтеся, села,
І, гради, тіштесь сице.
Бог силен і Бог велий
Ізходить на язици.

Карати сліз Він лічить,
І мірить кров і рани...,
Він з нами все полічить,
Він з нами все прогляне.

Шукайте в Нього сили,
На літ важких Голготі,
Як в вас Його убили, —
Його в серцях знаходьте!

Ще мент лиш упокорень,
Ще тільки мент покути —
І вдарят світлі зорі
Над берегом Славути...

Піснями Літургії
Задзвонять херувими,
І буде рідний Київ
Христовим Віфлеємом.

T. КУРПІТА

ЗА СВІТЛОМ ЗІРКИ...

В оповіданнях про народження Божого Сина в віфлеємському вертепі і про перші місяці Його земського життя св. Письмо і св. Передання змальовують нам дуже цікаві постаті трьох царів. Одні пам'ятники християнського письменства називають їх волхвами, тобто поганськими священиками, інші — мудрецями, ще інші — князями або царями. Правдоподібно були то волхви, жреці, які в боговладному устрою країн Сходу були також князями своїх племен, а рівночасно займалися науковою. Найлюбішою науковою тих часів у східних країнах була астрономія — наука про зорі. Довгі роки досліджували три мудрі князі засіяній зорями небозвід, слідкуючи за подиву гідним порядком рухів небесних тіл. Піднімаючи очі до високих зірок, вони відривалися думками від земського, часто так скверного й повного блуду, життя та линули в небесний світ безмежного царства Всемогучого Бога, того царства, в якому панує святий, незахитаний закон Божої правди.

Одного дня заблісла низько на небозводі нова, невідома їм досі, а небувало ясна зоря. Зразу пізнали мудрі князі, що це неприродна небесна поява, але якийсь знак від Бога. Разом із тим вони почули в серцях Божий голос, який кликав їх на шлях, що його вказувала своїми проміннями зоря. Вони зрозуміли, що це та зоря, яка мала звіщати народження Божого Сина, появу Божої правди на землі. Без вагання вони рішилися іти туди, де ясніло небесне світло.

Не легкий був їх шлях, і не близька була їхня дорога. Під ноги їх верблюдов стелилися нескінчені степи й безводні пустині і важніли втомою їхні ноги. Густі ліси ставали на їхньому шляху непроходимою стіною; голос диких звірів заповідав небезпеки далекої дороги. Глибокі, бистрі ріки й широкі моря перетинали їхній шлях. Мудрі князі поконували, перемагали всі перешкоди мандрівки і невтомно прямували до обраної цілі. У великих містах їх зустрічали люди, що юрбами товпилися на гучних забавах, розливали шумливе вино й розкидали дзвінкі гроші. Вони сміялися весело й кликали здорожених мандрівників: „Ходіть до нас, покиньте важкий труд далекої дороги. У вас є гроші, а в нас радість життя“. Але мудрі князі того не слухали. Вони йшли за світлом небесної зорі, за покликом Божого голосу. Вони

прямували до ясел, колиски Божого Сина, що приніс на землю світло Божої правди, тієї Правди, що світить людям небесною зорею, тієї Правди, що дає спокій серця і радість душі, тієї Правди, що є завдатком розкошів вічного щастя. Вони її знайшли. В Бога. В Божого Сина. У Віфлеємі.

Мандрівка трьох князів до Віфлеєму — це символ і прообраз людського життя на землі. В нашій душі, що є твором Божих рук, живе велика туга за певною, незрушимою, вічною правою. Бог вложив у наше серце могутній поклик, гін до пізнання правди. Голод правди چевчинно ворушить наші душі і є джерелом усіх думок, бажань і чинів. Бог, вічне щастя Його оглядання, — це найвища правда нашого життя. **А** наше життя — це постійне прямування, мандрівка до правди, до Бога. Тисячкратно ясніше від віфлеємської зорі світить нам Божа правда, що її об'явив Христос в Євангелії. Голосно лунає Його поклик: „Шукайте Божого Царства!“ За **цим** покликом ідемо ціле наше життя. Але ворог правди, диявол, що є вітцем ложі, кидає нам на стрічу густі, непрояхідні ліси, нетрі фальшу й облуди. Він закладає на нас сіті безбожної пропаганди. Він хоче звести нас на манівці, на безпуття, де нема світла, де кублиться темрява. Він хоче, щоб **ми** заблудили в темряві гріха й навіки згубили з очей небесне світло Божої правди. Туди, в темряву гріха, кличуть нас пристрасті нашого тіла, а примір безбожних людей, що ведуть легке, без журне життя, заманює наше втомлене серце **на** широкі шляхи проминаючих, земських розкошів. Слабне **наш** дух, **а** зоря правди меркне в наших очах... Але **ні!** Це — лише мала хвилина людської слабости, життєвої втоми. Ось **звов** **ми** чуємо голос Ісуса. Рішучим зусиллям волі **ми** вириваємося з нетрів темряви, щоб дальнє іти шляхом Божої правди, яка ясніє новим, повним світлом. Ми спотикаємося, падаємо й знову стаємо, ми перемогаємо тисячі перешкод життєвої мандрівки, бо **ми** знаємо, що на безпутті гріха чекає **нас** неволя і смерть, а наше щастя, наше вічне життя, досягнемо лише на шляху Божої правди.

Ми закінчили один рік земського життя, один етап життєвої мандрівки. В нас сьогодні свято Народження Божого Сина. Спокійна радість сповняє наші серця. Перед очима душі з'являється прекрасна картина:

Вертець. У вертепі при яслах Божа Матір і св. Йосиф.

В яслах — Божа Дитина, Ісус. Погідне личко сяє усміхом божеської радості. Небесні янголи співають „Славу...“ пред-

вічному Богові, що зійшов з неба, прибрав людську подобу, щоб стати провідником людей на шляху до неба. Проміння ясної зорі срібними нитками неземного світла осінюють вертеп і його довкілля. У тому світлі з'являються здорожені князі. Хоч втомлені, але щасливі. В передчутті неземської радості — серця їх живіще б'ються. Приспішують ходу... Приходять... В безмовному поклоні, щасливі припадають перед колискою Божої Дитини.

Завтра перед нами новий етап життєвої мандрівки. Встаемо. Ідемо шляхом трьох східних князів... Шляхом правди... За світлом зірки...

o. З. Н.

НАШ СКАРБ

Роки минули з того часу, як ми кинули рідні хати й по-
далися в далекий світ. Одні з нас робили це під примусом
бағнета, другі добровільно, а всі — під примусом злощасної
долі.

Коли ми лишали Рідний Край і рішалися остатись на
чужині, ми оправдували свій вчинок перед другими людьми
ї перед власною совістю тим, що хочемо зберегти себе для
прийдешніх потреб нашої Батьківщини.

До нині так воно й було. Ми зберегли себе. Ми заховали
себе при житті, зберегли своє тіло. Живучи останні кілька
років у великих національних збрінотах, ми мали змогу також
цілоспрямовувати своєго духа для майбутнього нашої нації.
Можна сказати, що, ми, українські емігранти, не прогайнува-
ли того часу, а зложили дещо морального капіталу для бу-
дуччини. Ми сходилися в наших емігрантських церквах і за-
силали гарячі молитви до Милосердного і Всемогучого Бога,
щоб дав нашому народові силу відвоювати зрабовану волю.
В школах наші діти набиралися потрібних знань, а їхні моло-
денські серця сповнялися любов'ю Батьківщини. В юнацьких
установах наша молодь заправляла сили свого духа до май-
бутнього чину для України. Напружена праця всіх нас відрива-
ла наші думки від злоби буднів, давала нам можність забувати
нашу дійсність, важку дійсність бездомних скитальців.

Так було вчора. Сьогодні образ нашого життя зміняється.
Безповоротно минає час спільногого життя й спільногого труду.

З кожним днем покидають нас великі й малі групи наших братів і сестер. Вони ідуть в широкі світи, шукати праці для рук, землі для поселення.

За короткий час усі ми підемо їхніми шляхами. Яка доля жде нас, бездомних, в далекому світі? Що знайдемо там у тих чужих країнах? Чи знайдемо нову батьківщину, яка дасть нам почуття волі й радості? А може хоч працю, що займе наші думки й дасть забути горе?

Ні, ні! Немає радісної праці на чужих нивах, а новій батьківщині належить покоління вигнанців тільки тілом, бо душі їх далеко від нових поселень.

Вже нині з глибоких бельгійських і французьких шахт, із голландських фабрик, з мрічних полів Англії, з-під пальм Тунісу й Альжиру, з багнистих лісів Канади, з пралісів-пущ Південної Америки невпинно линуть наші думки, думки українських скитальців, у Рідний Край. Вони, наче ті бистролетні ластівки, літають попід низькі стріхи стареньких хат, заглядають у малі віконця, б'ються об стари виходжені пороги. Вони хотіли б довідатись, чи стоїть ще батьківська хата, чи в ній живе, де решта наших рідних? Кого годують ті ниви, що їх потом і кров'ю зрошували наші діди й прадіди? Чи стоїть серед села стародавня церковця, в якій ми прийняли Божу ласку хрещення, дітьми Божими стали, чи грають на дзвіниці дзвони? Думки линуть, але назад не вертаються. Нічого не знаємо про Батьківщину, хиба те, що вона сповита туманом горя. Біль в'їдається в наші серця, бо ми почуваємо себе бездомними жебраками світу. Бо ми втратили все, все, що мали дорогого. Прекрасну й кохану Батьківщину, її веселі ниви і ліси... Рідні хати... Родини... Все! Усе...

Ні! Ми не все втратили! Ми не вбогі!

Серед воєнної пожежі, яка кинула нас на світові шляхи, ми врятували, взяли зі собою найцінніше добро, найдорожчий скарб. З-під рідних стріх, із похилих церков ми винесли живу, невмирущу віру. Велику, незломну віру в Бога, в Його Святого Сина Ісуса. Наші серця сповнені тією великою вірою в Божу правду, такою вірою, яку на всьому світу має тільки один український народ. Під прапором Христової віри наш народ боровся довгі віки з ордами сходу, з потугою півночі, боронив своєго існування й існування та волі європейських народів. Тисячу років триває та боротьба і не кінчається. Той кривавий бій ведеться далі і сьогодні, і тільки його далекий гомін долітає до нас. Бій важкий, бо нерівний. Але

український народ стоїть у ньому, як геройський лицар, сильний вірою, а віра його гартована, як сталь. Падуть гекатомби жертв, але прапор віри — високо.

Бережімо і ми святе полум'я предківської віри, що було силою давніх поколінь, що й сьогодні є нашим останнім зачарованим. Верстаючи трудні шляхи скитальців, несім у своїх сердцах прапор віри.

Віра в Бога дасть нам силу, в чеканні на Божу справедливість, перенести все горе емігранського життя.

Віра в Бога і Його всемогучість — скріпить наші сподівання на перемогу правди.

Віра в Бога і Його милосердя — надхне наші душі до гарячої молитви за велике майбутнє народу.

Віра в Божу поміч і в Його святе благословення з'єднає нас, розкинених по світу, в одну сім'ю, що житиме одним прагненням: вернутися додому! Відзискати рідні пороги! Впасті у стіп рідних престолів!

• Бог святий вислухає наших благань. Очищені покутою страдальчого життя, освячені терпінням, скріплені вірою — повернемо в Україну, і закличемо словами св. Івана Богослова:

„Це є побіда, що побідила світ — наша віра!“ (І. Ів. 5,4.)

МІЙ СОН

„Знаєш, я мав сьогодні дивний сон!“

„А ти віриш у сни?“

„Не вірю, однак цей сон такий дивний, що, думаю, вислухаєш його з зацікавленням.“

„Гаразд. Розкажи.“

„Отже слухай: сниться мені, що встаю рано з ліжка і... очам своїм не вірю. Я свідомий, що нині будний день, а бачу що дуже багато людей спішить до церкви. Є між ними старші, і молодь, і діти. Година щоста.“

Що ж це має означати, питую себе? (Очевидно в сні.) Не чув я, щоб на нині заповідено якесь церковне чи національне свято, — а людитак громадно йдуть до церкви. Мушу довідатися, що це. Скоро миєся, вбираю святочний одяг. Біжу також. (Ранні молитви відмовлю в церкві — рішаю)

Дорогою здоровлять мене стрічні поздоровленням: Слава Ісусу Христу. Мені дещо дивно, бо знаю, що ми світськ

лише священиків — і то не все — так здоровимо, а себе взаємно, то „добрий день“, „поважання“, а жінкам — паням кажемо, що „ділуємо руці“...

Ще більше здивувало мене, що дві пані, які ще вчора „на смерть“ посварилися „за газ“, нині йдуть разом до церкви і про щось дуже сердечно і культурно розмовляють.

Здоганяє мене мій „приятель“, з яким я не говорю вже два місяці, бо він інших політичних і партійних переконань (в додатку недавно сказав мені, що я ідіот!) і... о, диво! Він здоровить мене, бере мене під руку і питаеться: „як спалося? Чи і ви до церкви?“

„Угум“ — відповідаю і не знаю чи ще щось більше говорити, чи стояти дальше твердо на своїму „становищі“. Та він говорить дальше і то так щиро, що мені не лишається кішо інше, як скапітулювати.

Приходимо до церкви. Тут повно людей. Всі скуплені в молитві. Коло сповідальниці багато людей. Сповідаються. Не бачу, щоб хтось сміявся, оглядався, говорив, подивляв „нові сукні“ пань, і т. д.

„Що сталося з людьми? — знову питаюту себе. Чи то не тюди, що іх так докладно знаю?“

Починяється св. Сл. Божа. Вийшов до престола священик; всі встають, коли ж почалось Богослуження — сідають. Під час св. Літургії чую кожне слово священика. Люди слідують за Літургією з молитвниками в руках. В часі благословлення христяться, але так правильно і гарно, що міло дивитися.

Надходить час св. Причастя. Багато з присутніх приймають Евхаристійного Ісуса. Мені чомусь соромно, бо лише кількою, а між ними і я, не причащаються... Скінчилася св. Сл. Божа; всі вийшли з церкви, вийшов і я. Ніхто не стає під церквою „закурити“, а йде домів. (Все якесь інше!).

Дома поспідав я і пішов до праці. В год. 12. приходжу ~~на~~ обід. Здавалося мені тепер, що все йде дальше по старому; ~~та~~ ні! Каже мені дружина, що „ангел перелетів через табор,“ в кухнях спокій, нема сварів, не пересувають горшками...

Дивлюся крізь вікно на подвір'я, там бавляться діти. Та не чути прокльонів, взвітання чертів, немає криків, ні плачу... О, ні! Ось Івась кинувся з криком до Марійки, та надійшов якийсь старший чоловік, скартав делікатно напасника і все успокоїлося.

Зі школи йдуть учні. Як звичайно розмовляють. Прислухаєшся. „О, нині гарний день, ніхто в класі не дістав „двійки“ — каже Орися.

„В нас також ні.“ „І в нас теж“ — чую.

Сідаю до стола, як вчора та, почевонівши, встаю знову. Моя сім'я, заки сісти, стає й спільно відмовляє молитву „Отче наш...“ і щойно тоді сідає. Зробив так і я! Якось на душі радісно. Всі їдять і ніхто не насуплений, не скривлений, навіть Федя не треба підганяти їсти „зулу“ — єсть без принуки. Після обіду знов молітва. А там, забіраю все потрібне і йду по приділи. Черга вже велика. Стоять один за одним. Розмовляють. Ніхто не минає „протекційно“ черги; всі спокійні. Розмови не образливі; „не обмови“ а розмови!

Надходить жінка, якої чоловік у шпиталі. В хаті лишила вона 5-ти місячне немовля, саме одиночке.

„Ходіть, пані, поза чергою; заки дочекаєтесь, готов збудитися ваш „козак“ і буде плакати“. Всі радо згоджуються. Пішла і скоро вийшла.

У міжчасі старенький професор несе з магазину бараболю. Пізнати, що йому тяжко, не звик до такої праці, ну, та й вік! Один з пластунів, що стояв в черзі, застерігає собі місце і йде помогти старикові.

А в роздільні не чути сварок, чи невдоволення. Ніхто не перевіряє на взі одержаних приділів, бо, чомусь певний, що йому все по справедливості приділили.

А там, по дорозі домів, висунулася з кошика жінки шоколяда. Вона спішно йшла до своєго „козака“ і ледво почула, як один, що ще вчера паскував шоколядою кликав: „галло, галло! Пані, ви згубили шоколяду.“ (Аж оглянулися ті з черги, котрі не бачили, що сталося!). Віддав, а вона подякувала. Зайшла до кімнати, а там сусідка колисала „козака“, який в міжчасі збудився.

Вечором були тaborові збори. Обговорювали різні справи, зокрема справу приділів одягу і взуття. Поза мудрими і спокійними порадами тaborян, не було жодних неприємних „виступів“.

При кінці зборів забрав голос один з тaborовиків, що говорив, як то від нині уложиться життя між людьми в тaborі, а може і в світі, (бо за дня можна було заобсервувати якісь дивні зміни і поза тaborом). Кінчаючи мову, сказав: „Бачите, громадяни як гарно пройшов нам нині день. А був він гарний тому, що всі без вичятку жили по вказівкам 10-ти Божих

Заповідей. Жи́ймо так дальше, а життя стане для нас радістю а не тягарем...“

Нараз страшний гук... і я пробудився. Це Омелько, мій сусід, невдоволений, що заніч програв 600 марок, замикав за собою двері, йдучи в 5 год. рано на „нічний спочинок“ після „тяжкої“ праці.

0. — 60.

ЗОЛОТИ ДУМКИ ПРО ЛЮБОВ

Одного року, а було то після першої світової війни, несподівано рання осінь заскочила ластівки в Європі, ще заки вони відлетіли у вирій і тисячі їх, зв'ялених морозом, падали на землю. Пройняті співчуттям до бідних пташок люди перевезли їх літаками до тепліших країн. Гарний відрух, відрух справду гідний людини!

Проте, коли глянемо на нинішній світ, бачимо, що неодна людина наче б то забула на вагу тієї найбільш благословенної хвилини історії, що в ній з уст самого Небесного учителя впали благодійні слова: „По тім пізнають усі, що ви мої учні, коли матимете любов між собою“ (Ів. 13, 35).

Любов! У нашій неморальній добі, забули про те святе слово, або, що ще сумніше, надали йому зовсім інше значення!

Так! Сьогодні люди забули про любов! Нинішнє жахливе темне життя, прямо задавило її! Сьогодні нужда дармо шукає серця; слабший мусить гинути; хворого навіть рідні уважають невиносимим тягарем; хто не має сили працювати того уважають непотрібом!

Загинула любов! Якщо її назва що залишилась, то вона густо-часто криє в собі смертельну отрую. Згадують про неї кінові й театральні оповістки-плякати, та ще й такі книжки, які потраплять зруйнувати найбільший навіть скарб на світі: здорову, молоду, невинну душу. Давною чудовою назвою „любов“ вони прикрашають найнижчі вияви напогамованої пристрасності.

Чи застановляється нинішня людина над тим, що потоптавши любов, вона вирікається християнства, вирікається Самого Бога?! „Любити́ш Господа Бога тво́го всім серцем тво́їм, всією душею твою і всією думкою твою! Це найбільша і пера заповідь. Друга подібна до неї: любити́ш близ-

нього твого, як самого себе“ (Мт. 22,37-39). Оде ясні, катеричні і невідкличні слова Небесного Учителя. Отже любов — це фундамент — основа, що на ній Христос збудував своє релігію. Та не тільки основа! Вона, любов — сама істота християнства, саме християнство!

Релігія — це зв'язь людини з Богом. Де нема тієї зв'язі — там немає релігії. Ота зв'язь має — по волі Христа — об'являтися якраз через любов. Однаке любов Бога конечно і нерозривно в'яжеться з любов'ю близнього. Не може любити Бога той, хто не любить Божої подоби, що нею є кожна людина, кожний близній. Що гірше і страшніше: людина, яка не любить близнього, навіть не розуміє, що значить любити Бога. Чи потрапить сліпий відчути красу весняних ранків? Чи можуть захопити конаючого розкоші життя? Чи знайдеться хтось, хто зумів би намовити каліку без ніг, щоб він відбув пішки дорогу довкола світу? Поправді: хто не щирий, безсердечний для близнього, той такий самий буде у відношенні до Бога. Не може і навіть не потрапить любити Бога той хто кам'яний, немилосерний, жорстокий для свого близнього. Навпаки, о кого вітає справжня любов Бога, сой нік не потрапить зберегти її тільки для себе, / але обдарить нею своє довкілля, так як сонце ніччу посріблює місяць, а днем озолочує землю і її мешканців.

Блаженний, хто глибоко вдумався в найбільший заповіт Христа, хто добре зрозумів Його заповіт любові. Бо вона — любов потрапить полонити найсвітліші уми. Любов — сила, що насталить навіть найслабшу волю і зрушить її до геройського чину. Любов — скарб, що ним налите людське серце, стається джерелом, з якого аж розливається довкола добро. Любов — нерозлучна посестра справедливости, що про неї мріє світ. Любов — основа культури, що вивела дикі племена з глибоких пралісів, з непрохідних степів, виховала їх і перетворила у християнські народи. Любов — чудовий відблиск Великого Бога на нашій землі, долині сліз. Любов — мати миру, якого так дуже бажає людська душа. Любов — єдино певна дорога до спасіння, до вічного щастя.

До золотника зайшов якось один добродій купити якусь дрібничку. Купець вказав свій золотий крам: золоті підківочки, грибки, павуки, слоники і другі фігурки. Всього було вдоєм. Гість з увагою переглянув багату збірку ціннощів — спитав:

— То все? Інших дрібничок не маєте?

— А чого ви собі бажаєте?

Я хотів би купити мале серце, мале, золоте серденько...

— Нажаль, не можу служити. Може дістанете в других золотників.

Пішов покупець, усіх золотників обходив, усюди шукав — надармо. Усі сказали йому, що в них немає такої речі, бо вона вийшла вже з моди...

Як то, щоб в такому великому місті не можна було знайти одного золотого серця?! закликав накінець виведений з рівноваги покупець:

— Добродію! Будь ласка, зайдіть до крамниці зі старовиною, може там знайдете те, чого шукаєте! попрощав його останній з черги золотників.

Любий читачу! Чи не відчуваєш ти в цій хвилині, що ніщо інше, лише брак серця є згубою¹инішньої людини? Як це сумно, що тільки в крамниці зі старовиною можна набути символ любові, віддання, прив'язання, доброї волі, лагідності! Світ має доволі багатств, має повно золота, але бракує йому серця. Чи знаєш, скільки золота на землі? Хтось терпеливий докладно обчислив його кількість і прийшов до переконання, що зі золота, яке находитися на землі, можна б викувати шосе 77 кілометрів довге, 6 метрів широке і три центиметри грубе.

Вартість золота, що його має світ — велітенська! Проте — яка користь з нього? Ніяка! Людство завжди і завжди невдоволене, нещасне! Може замало ще того золота в обігу? Коли б було його сто разів стільки, як є, що більше, коли б ціла земська куля була зі щирого золота, все одно воно не зробило б людство щасливим.

Та без найменшого сумніву, напевно безмежно більше щастя опромінило б людські душі, коли б у них сяла любов, любов, що її приніс з неба Христос, любов, що її так дуже домагається Небесний Вчитель словами: „Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного, як я полюбив вас.“ (Ів. 13,34).

З писань Тихомира Тотга вибрали о. Ю. К.

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

Нові енцикліки. Недавно з'явилася нова енцикліка, в якій Св. Отець Папа Пій XII. обговорює постання й розвиток св. Літургії та інших літургічних влаштувань. Між Різдвом і Воскресенням 1948 р. буде видана

ще одна енцикліка, що Її написав Св. Отець під час літнього побуту в Кастель Гандольфо. В ній Св. Отець обговорює сучасне тривожне положення світу.

Дар любові. В одній радіопромові

Святіший Отець висловив подяку католикам Америки, що вони жертвували багато дарів для потребуючих, знищених війною народів Європи. Св. Отець вказав на те, що сьогодні Христос, в образі людей, які находяться в крайній потребі, іде через світ, голодний, спрагнений, холодний, неодітій. Хто обдаровує потребуючого з любови, той, наче самому Христові, допомагає. Хто має можність дарувати, той обов'язаний до цього. Господь не забуде таких і щедро їх нагородить.

Христос або хаос? В доповіді „Христос або хаос“, яку виголосив о. Іван Лепіх Чина св. Ізб. в Дюссельдорфі для робітничої молоді, він так схарактеризував нинішній світ: „Сьогодні існують на землі поруч себе три світи: світ без Бога — ліберально-капіталістичний, світ проти Бога — марксівсько-комуністичний, світ з Богом — християнський. В світі з Богом Христос є осередком життя. В неділю і в будень, в церкві, вдома і на місці праці християни зберігають Божі заповіді і промошують шлях з хаосу до свободного життя.

5.000 з'єдинених румунів, поміж ними також румунські фольксдойчі, є тепер в західних зонах Німеччини. Душпастирську опіку сповняє над ними один єдиний священик.]

Жиди конвертити. Від закінчення другої світової війни багато юдейів в Америці прийняли Христову віру. Директор юдейського семінаря рабінів в Нью-Йорку, Др. Фінкельштайн, заявив: „Вчора навернення до християнства являли собою малий потічок, сьогодні це поважна струя. Особливо багато ювінірів юдейського віроісповідання стають християнами.

Трагічна смерть ужгородського єпископа. 25. 10. ц. р. Єпископ-Ординарій української католицької єпархії в Закарпатській Україні, Преосвящений Федір Ромжа іхав у товаристві впр. О.О. Данила Бачин-

ського з Мукачева і Федора Цібера з Лалова, з Мукачева до Великих Лучок, щоб там посвятити церкву. На підводу Владики наїхали в дорозі два вантажні авта. В одному з них їхали військові. В тій катастрофі згинув Преосвящений Федір Ромжа. Населення Закарпатської України переконане, що це не була випадкова катастрофа але атентат, щоби тим чином усунути Владику, який гідно обороняв віру батьків та відмовлявся „возоєдинити“ свою єпархію з т. зв. православною церквою, що діє тепер в Галичині. Воно сподівається, що Народня Рада, позараді „ударю пастиря і розсипляться вівці стада“, поведе на ново посилену боротьбу з Українською Католицькою Церквою в Закарпатській Україні.

Духовні вправи для ескімосів. Французька газета „Ля Круа“ приносить таку цікаву вістку: Місіонар о. Г. Ендев чина ОО. Єзуїтів, настоятель місійної станиці в Монтен Віллян', в північній Алясці, влаштував для тамошніх ескімосів духовні вправи. В першому році брали в них участь всього 12 навернених ескімосів. В наступному році наплив учасників так збільшився, що треба було влаштовувати духовні вправи також в чотирьох сусідніх станицях. Більшість учасників — це мужчини у віці 20-30 років. Успіх наглядний. Учасники численно відвідували св. Літургію, кожної неділі і свята приймали св. Причастя. По селах зникли сварні і неспокой. На 604.000 кв. км. цілой Аляски живе 73.000 людей. З того числа 13.053 належать до католицької Церкви.

770 мільйонів християн в цілому світі. З журналу „Католіше Гандбук дер Швайц“ вибираємо ось такі статистичні дані про релігії та віроісповідання нинішнього світу:

Населення земської кулі числити сьогодні 2.122.688.000 (два мільярди сто двадцять два мільйони шістсот вісімдесят вісім тисяч) людей. В то-

му 398.277.000 католиків, 201.868.000 — протестантів, 161.305.000 — грецьких і східних православних, 9.348.000 „інших християн“. Збірне число всіх християн сягає 770.798.000 вірних або 36,4 % всього населення землі. Кожний п'ятий мешканець землі є католиком, а кожний третій є християнином, 8.177.000 католиків належать до східного віроісповідання, в тому 5.162.000-це католики українці.

Протестантська церква не є однотіла. Вона складається з різних віроісповідань, що беруть свій початок в добі реформації. Деякі з них, як прим: англіканці, не бажають, щоб їх називати протестантами. Сюди належать також американці з безчисленними релігійними сектами. Між протестантами розрізняємо т. зв. старих і нових, а коли візьмемо до уваги окремі групи лютеранців та каль-

віністів, що рівно ж поділяються на різні релігійні відгалуження, дістаємо образ повного роз'єднання.

Найбільше число православних залишає Росію. Недоступність тієї країни для вчених західного світу утруднює статистику, а відомості про пропаганду безбожництва ставлять в сумнів вище подане число.

До „інших християн“ наше джерело зачисляє: кооптів, абісінців, староірів або роскольників, чеську національну церкву, та старокатоликів різних національностей.

Число віруючих живів, принаджених до т. зв. мойсеєвого віроісповідання, важко сьогодні усталити, бо по страшних воєнних подіях останніх часів іхнє число в Європі дуже змаліло.

Релігія ісламу має 296.000.000 вінавців. Велике число населення землі визнає східні релігії.

З християнського світу

Еспанія і християнський схід. Від декількох років в Еспанії розвивається живе зацікавлення проблемами християнського Сходу. В Гренаді відкрита каплиця слов'янсько-візантійського обряду. Іншу каплицю східного обряду фундувала у власному домі одна багата пані. Рух зацікавлення східнім обрядом має вже в різних містах Еспанії 20 осередків, а керує ним о. Сантьяго Морільо.

Чи справді свобода священикам. В Берліні, в домі советської культури, була дискусія про релігійні відносини в ССР. Майор Загаров сказав тоді таке: „Ми, большевики, є антирелігійні і продовжаемо освідомну роботу проти релігії і проти Церкви, але священики користуються в нас повною свободою.“ Якщо майор Загаров мав на думці єпископів і священиків гр.-кат. Церкви на Західній Україні, то він забув додати такі слова: вони користують-

ся повною свободою сидіти за кратами, каратися на важких примусових роботах, на далеких засланнях і гинути смертю мучеників за віру.

Положення православної Церкви в Югославії. З Югославії втік цього літа один священик. Ось що розказує він про положення там православної Церкви: коло 80. священиків замкнено в концетраційному таборі в місті Стара Градіска. Їх примушують виконувати найганебніші роботи, а кожного ранку їх збирають в ряд і примушують слухати безбожного викладу. Команда табору кожного дня проголошує нове гасло, повне богохульного змісту. Хто зі священиків-в'язнів відказується повторяти богохульства, того позбавляють денного харчу. Священикам по селях не вільно заходити до школ, ані навчати шкільну дітвору релігії, хоч 98 % батьків заявилися

за обов'язковою науковою релігії. Рада міністрів приняла законопроект, яким маршал Тіто має бути проголошений головою сербської православної Церкви. Цього вождя — безбожного комуніста — вже нині титулують офіційно „його блаженство“.

Християнство й фільм. На восьмому міжнародному конкурсі фільмів у Венеції одну з визначних нагород призначено творцям фільму французької фільмової продукції п. н. „Мес'є Вінкент“. Визначний актор П'єр Фреснай зображує в титульній

ролі постати та історію життя св. Вінкента з Павль, який був опікуном вбогих і хорих, «основником місійної конгрегації св. Лазара, харитативної конгрегації Дочок Любови (Шариток) духовником і дорадником королеви Маргарити, в'язнем морських розбійників і духовником в'язнів на галерах. Це відрядне явище, що з повоєнній фільмової продукції християнська тематика займає поважне місце. Крім Франції ще й Англія і Америка продукують фільми релігійного змісту.

Торжественні святкування в Апостольській Візитатурі в Мюнхені-Пазінгу

З нагоди Ім'янин Всесвітлішого і Високопреподобного о. Апостольського Візитатора, що припадають в день св. Чудотворця Николая, Архиєпископа Ликійських Мир, в навечеря того празника, 18. XII. 1947 р., зійшлися в канцеляріях Апостольської Візитатури в Пазінгу представники місцевого українського католицького духовенства, представники українських установ на еміграції в Німеччині та службовики Апостольської Візитатури. Вони зложили Всесвітлішому і Високопреподобному Отцеві Апостольському Візитаторові о. Николаєві Вояковському від всього зорганізованого українського суспільства привіт та побажання, і в той спосіб висловили вірність українського католицького суспільства Христовій Католицькій Церкві та прив'язання до її Зверхника. Від усіх душпастирств насціли привітальні депеші й листи.

У сам день празника, 19. XII. 1947 р., Всесвітліший і Високопреподобний о. Апостольський Візитатор відвідав парохіяльну церкву в Мюнхені-місті і там, в асисті місцевого духовенства, відслужив торжественну св. Літургію, та виголосив, відповідну до торжественної хвилини, проповідь.

Листок Марійських Дружин

До Всечесніх і Високопреподобних ОО. Душпастирів в Німеччині.

Дня 23. вересня ц. р. відбувся в Мюнхені-Пасінгу з'їзд провідників і голов Марійських Дружин при українських католицьких Душпастирствах в Німеччині.

На з'їзді вибрано Головний Виділ Марійських Дружин і його голову П. Евгенію Шарко. Цей вибір затвердив Високопреподобний і Всесвітліший о. Апостольський Візитатор.

Головний Виділ Марійських Дружин звертається оцею дорогою до Високопреподобних ОО. Душпастирів з проханням подати:

1) Чи на терені їхнього душпастирства основано Марійську Дружину і коли, 2) Який виділ Дружини, хто є її голова і хто з Всечесніх ОО. є провідником, 3) Переслати короткий звіт про дотеперішню діяльність Дружини.

Якщо в душпастирстві немає досі Марійської Дружини треба просити Всесвітлішого о. Апостольського Візитатора про дозвіл і треба Марійську Дружину оснувати. Всю переписку в справі Марійських Дружин просимо слати на адресу:

*O. A н д р i й С t a c ю k
Мюнхен, Капуцинерштрасе 38.*

ХРИСТОС НАША СИЛА — ЧАСОПИС ХРИСТИЯНСЬКОЇ ДУМКИ
Видає Українська Католицька Духовна Семінарія на Замку Гіршберг.

Редактор Колегія. — Відповідальний редактор о. Зиновій Нарожняк.

Адреса Редакції і Адміністрації: Chrystos Nasza Syla Muenchen-Freimann,
SS-Kaserne Fr. Bl. 1. 27.

Supplement to Ukrainian Newspaper „Czas“ - „The Time“.
Authorised by EUCOM HQ, Civil Affairs Division 14, July 1947.

Authorisation A G. - 383. 7. GEC - AGO

Друк С. Слюсарчук Мюнхен